

De Personer, som der her er Tale om, ville sikkert, i alt Fald som Regel, ikke høre til de professionelle Forbrydere; det vil i Almindelighed være Personer, som paa Grund af ganske særlige Forhold eller i Ungdomsufbesindighed have forbrudt sig en enkelt Gang, men som i øvrigt ikke have Tilbøjelighed til at vandre videre paa Forbryderbanen. Det kan da være ganske praktisk, at der aabnes en nemmere Udgang for dem til at erholde Vresoprejsning.

Smibleretid kan der vistnok forekomme Tilfælde, hvor man kan træffe paa Personer, som ville gaa ind under dette Lovforslag, hvis det bliver til Lov, men som dette ikke bør komme til gode. Det er navnlig saadanne Tilfælde, hvor de paagældende, efter at de have begaaet Forbrydelsen, ere gaaede til Ulandet og der maaste have vandret om fra den ene Straffeanstalt til den anden. Naar de saa komme her hjem, ved man nok, at deres Forhold i Ulandet har været strafværdigt, men kan ikke dokumentere det saa tilstrækkeligt, at man kan paastaa, at de ikke komme ind under Loven. Det er derfor muligt, at der i saa Henseende bør gøres en Tilføjeelse, for at Loven ikke skal gaa et videre Omraade, end det har været Tanken med den.

Medens jeg som sagt ikke har noget væsentligt at indvende mod Realiteten, skal jeg ikke nægte, at der med Hensyn til Affattelsen er forskellige Spørgsmaal, som nok forekomme mig, at kunne trænge til at tages under nærmere Overvejelse. Det hedder saaledes: „Den, der første Gang har været straffet for en i den offentlige Mening væsentlig Handling, skal, saafremt Straffen ikke har været højere end Fængsel paa Vand og Brød, indtræde i den fulde Besiddelse af de samme Rettigheder, som ellers opnaas ved Vresoprejsning efter Lov af 3dje April 1868, naar der er hengaaet 10 Aar, siden Handlingen blev begaaet, og vedkommende ikke i det nævnte Tidsrum paa ny har været tiltalt eller straffet.“ Redaktionen paa dette Punkt forekommer mig ikke at være ganske klar. Naar det hedder: „Den, der første Gang har været straffet“, er Meningen selvfølgelig, at den paagældende kun har været straffet en Gang, altsaa for første Gang begaaet Forbrydelse, og saa synes jeg ikke, at der er nogen Anledning til at føje til, at han i de følgende 10 Aar ikke maa have været straffet for en lignende Forbrydelse. Ordene „eller straffet“ maa altsaa kunne stryges som overflødige, saa at der kommer til at staa „tiltalt for en saadan Handling“ — Ordet „lignende“ maa sikkert helst ombyttes med Ordet „saadan“. Naar Bestem-

melsen redigeres saaledes, vil Forholdet ganske vist blive det, at ogsaa de, der i Løbet af 10 Aar efter første Gang begaaet Forbrydelse blot blive tiltalte, ja endogaa de, der ikke blot ere blevne frifundne, men senere ved Lov have faaet sig tilkendt Erstatning for uskyldt Varetægtsfængsel — idet det er oplyst, at det ikke er dem, men andre, der have begaaet den paagældende Forbrydelse — ikke ville komme ind under Loven; men nogen stor Skade sker der ikke derved, da de ikke derfor ere udelukkede fra Vresoprejsning; de ville kunne faa den, endogaa efter 5 Aars Forløb; blot skal den sædvanlige Omgang iagtages, og det kan sikkert være rigtigt for dem, der, selv om de ikke have været straffede mere end en Gang, saa dog senere paa ny have været under Tilsale. Jeg vil altsaa foreslaa, at der foretages en Ændring paa dette Punkt.

Der er et andet Punkt, der heller ikke forekommer mig helbig redigeret. Naar det nemlig siges, at de 10 Aar skulle være hengaaede, „siden Handlingen blev begaaet“, stemmer det ikke med Udtrykkene i Loven af 3dje April 1868; der regnes de 5 Aar fra den Tid, Straffen blev udstaaet eller eftergivet. Det samme Princip maa vi sikkert følge her af flere Grunde. Ganste vist vil der i Reglen ikke være lang Afstand mellem Handlingens Udførelse og den Tid, da Straffen er udstaaet, men det kan dog ogsaa være, og det er ikke saa ganske sjældent Tilfældet, at der hengaar en længere Mærcke, og det forekommer mig, at der vil være noget stødende i, at vi ved denne Beregning satte 10 Aar for de fleste, nemlig for dem, hvem Straffen har ramt kort efter, at de have begaaet Forbrydelsen, medens Fristen derimod for de andre, der have vidst at unddrage sig Straffen, i Grunden maaste kun blive 1 eller 2 Aar efter, at de ere blevne straffede. Der kommer en Ulighed her, som gør, at jeg anser det for helbigst, at vi beregne de 10 Aar paa en lignende Maade, som de 5 Aar ere beregnede paa efter Loven af 1868.

Endelig er der et tredje Punkt, som det forekommer mig, at der kunde være Anledning til at tage under Overvejelse. — Der er i sidste Punktum givet en Bestemmelse om, at den, der efter denne Lov opnaar Vresoprejsning, skal være berettiget til hos Stedets Øvrighed — i Kjøbenhavn Magistraten — at forlange en skriftlig Erklæring, der udstedes uden Betaling. Denne Bestemmelse er vistnok baade hensigtsmæssig og nødvendig, men jeg vil dog henstille, om det ikke vilde være rigtigt, at man i Stedet for Stedets Øvrighed — hvorved man jo maa